

Áldás – az élet kincse

Az alábbi tapasztalatot papi szolgálatom legelején szereztem, de mindmáig fontos és aktuális maradt számomra.

Hazámban, a Kongói Demokratikus Köztársaságban, a Csumbe egyházmegyében történt, 1981-ben – amikor éppen két éve voltam pap. Egy napon fölkerestem egy protestáns missziót, mintegy 12 kilométerre a munkahelyemtől, Modjától. Visszautazás közben, körülbelül félúton megláttam egy idős asszonyt, aki nagy faládát cipelt a hátán, mégpedig elviselhetetlen hőségben – 40 fok körül lehetett.

Részvétellel voltam iránta, és elhatároztam, hogy elviszem az autómmal. Tehát megálltam mellette, ő azonban továbbment anélkül, hogy ügyet vetett volna rám. Ez teljesen normális – hiszen egyetlen autótulajdonos sem aggódik gyalogosok miatt, különösen akkor nem, ha egy szegény asszonyról van szó, aki épp hazatér a földjéről. Tehát odakiáltottam neki: „Madame, én ön miatt álltam meg!” Így felelt: „Miattam? Valami probléma van?” Azt mondtam: „Nem, semmi probléma. De szálljon csak be az autómba!” Bizalmatlan volt. Biztosítottam őt arról, hogy pap vagyok, és csak segíteni akarok neki. Erre megkérdezte: „El akar vinni engem a koszos holmimmal együtt?” Azt mondtam: „Igen, az egész cókómok-jával együtt.” Segítettem neki beszállni, és aztán anélkül tettük meg a hátralévő hat kilométert, hogy

egyetlen szót is váltottunk volna egymással. De magamban nagyon sajnáltam, hogy semmi pénz nincs nálam, hogy neki adhassam – annyira sajnáltam őt.

Amikor végül megérkeztünk, megálltam, és segítettem neki a kiszállásban. Már ismét be akartam szállni, amikor azt mondta: „Fiam, ne menj még! Gyere közelebb, hogy megáldhassalak!” Fontolgtatás nélkül engedelmeskedtem, lehajoltam hozzá, és ő áldást mondott rám.

Teljesen boldog voltam, és ugyanakkor nagy zavarban. Boldog, mivel éreztem, hogy ez az asszony valami nagyon értékeset és sokkal magasabban állót adott azért a kicsi szolgálatért, amit nyújtottam neki. Zavarban, mivel egyáltalán semmit sem vártam ettől a szegény asszonytól, legfeljebb talán udvarias köszönetet.

E találkozás következtében sok mindent fölfedeztem:

– Egy szegény fölmérhetetlenül gazdag lehet.

– Egy szegény valami nagyon értékeset rejthet.

– Ez a szegény asszony az egyszerű társadalmi dimenzióból a sokkal magasabb spirituális dimenzióba emelte a gesztusomat.

– Minden ember figyelmet érdemel, még akkor is, ha nincs rajta semmi vonzó.

– Az a szolgálat, amit másoknak nyújtunk, közelebb hoz minket egymáshoz. „Fiamnak” nevezett – valóban örökbe fogadott engem.

– És végül: Nem Isten rejtőzik-e a szegények mögött? Ki ez az asszony? Egy ember, mint te meg én? Vagy egy angyal? Vagy talán maga Jézus?

Mindenesetre ez az asszony meghatározta az életemet – az egész életemet! Valahányszor lélekben föllevenitem a jelenetet, olyan érzésem van, mintha ma történe. Úgy érzem, hogy áldása még mindig kísér engem.

Megpróbáltam ezt az asszonyt újból megtalálni, de hiába. Nem tudtam sem a nevét, sem a címét. Még az arca sem él határozottan az emlékezetemben – semmi figyelemreméltó nem volt rajta. Szerettem volna viszontlátni, hogy még egyszer valamilyen szolgálatot tehessek neki, ha erre alkalmat adna nekem – de ah...

Igen, ezt az áldást, ezt kaptam csekély szolgálatomért.

Ez a találkozás döntővé vált számomra a szegények és mindazok szolgálatában, akiknek valamilyen nehézségük van. Ez a találkozás fedeztette föl velem mások szolgálatának értelmét és mélységét. Ezért aztán későbbi európai tanulmányi éveim is igen hosszúak voltak számomra – mert sürgősnek éreztem, hogy visszatérjek egyházmegyémbé, és folytassam missziómat.

Victor Lotola

Forrás: Francesco, 2017. Advent

Az áldás parancs

„...arra hívatatok el, hogy áldást örököljetek” (1Pét 3,9)

Vannak két lábon járó átkok. Ilyen a szemközti szomszéd skizofrén lánya. Azokon a napokon – és ezeknek se szeri, se száma –, amelyeken elgurul a gyógyszer, és a csatornában szivódik fel, egész nap üvöltözik, artikulátlan hangon, eltorzult arccal rikácsol. Mindezt nem otthon teszi, hanem kinn az udvaron, lehetőleg olyan helyen, hogy minél több szomszéd nyugalmát zavarja. Nem venném magnóra, mit gondol ilyenkor az éjszakai műszakból hazaért, hullafáradt munkásember, akit minduntalan felriaszt

álmából. Csak az Úr Isten a megszámlálója azoknak a sóhajoknak, amelyek a földszinti özvegyasszonyból szállnak az égre, akinek az ablakpárkányára teszi kifogyhatatlan kávéját és cigarettáját, és onnan üvöltözik mobilján valakivel, aki valószínűleg már régen nincsen vonalban. Mert azok mi vagyunk, különösen nyáron. Persze, neki papírja van arról, hogy bolond, s nincs más hátra, mint hogy a környezete, ha átkozódva, hát átkozódva, de cipelje ezt a terhet. Hosszan fogalmazhatom egy átkos élet mi-

benlétét, aminek nincs is vége. Még meg sem említettem a részeges apát, a férjét megcsaló adminisztrátornőt, a menyét kikészítő anyóst, és a felnőtt gyermekének parancsolgató apát vagy a csekély örökséget elpereskedő gyerekeket. Bőséges a mintatára a még csak el sem rejtőzködő átok-életűeknek.

De vannak született áldások, akiknél a tekintetünk önkéntelenül is angyszárnyak után kutat, mert ezek a lények olyan kedvesek, segítőkészek, egyszóval angyaliak. Egy édesanyának lelki mélyrepülést